Kendimize Notlar

Oğuzhan Kayserilioğlu

Kendimize notlar

Her dönem kendisiyle uyumlu olacak ve ihtiyaçlarına cevap verebilecek özel bir siyaset, örgüt ve kadro/militan ister.

İçinde olduğumuz özel dünya-tarihsel dönemde, sürekli yükselen "gerginlik", devamlı artan ve hatta zamanı içine doğru çözülmeye/patlamaya doğru zorlayacak bir aşamaya sıçrayan "hız" ve hep daha girift hale gelen "karmaşa" küresel-toplumsal yaşamı belirliyor. Herkes biliyor, kapitalist sistem en tepesinden başlayıp (ekonomi, hegemonya ve ekoloji kertelerinde odaklanarak) bütün yeryüzüne yayılan krizlerle sarsılıyor, "dünya savaşı" olasılığı bile tartışılıyor.

Bu özel durum, yarattığı toplumsal ve siyasal anaforlarla bütün politik güçleri bir an bile mola vermeksizin sarsıp zorluyor. Sürekli yeni kapasiteler kazanarak artan gerginlik, hız ve karmaşa tarafından aralıksız sarsılıp zorlanma, artık "geçici" ya da "arızi" bir durum değil, günümüzün kendine özgü "normal" hali oldu. Üstelik, düzenleri krizlerle zorlanan egemenler, ellerindeki devlet gücüyle şid-

det uygulayarak ve medya üzerinden gerçekliğin yerini almaya çalışan yanılsamalar üreterek, söz konusu ortamı içine çıkış umudu olmadan hapsolunan bir kabusa çevirmeye çalışıyor.

Açıkça görülüyor ki, çok yönlü bir kriz içinde çırpınan kapitalist sistem, insanlığı da kendisiyle beraber çöküp yok olmaya doğru sürüklüyor.

Küresel-toplumsal gerçekliğin güncel zorlamaları her coğrafyada aynı şiddette yaşanmıyor.

Türkiye, hem kendi açmazları hem de içinde olduğu bölgenin etkisiyle, krizin yoğunlaştığı yeryüzünün en kritik alanlarından birisi oldu. Kaotik ortamın normalleştiği hatta kaosa doğru sürüklenme olasılığının güç biriktirdiği çok özel koşullarda yaşıyoruz.

İşte, böylesi zorlu bir dünya-tarihsel dönemde politika yapmak, her zamankinden daha fazla içinde yaşanılan dönemi "kavramayı" ve her zamankinden daha zorlu bir "pratiği" dayatıyor. İki sürecin birbirlerini destekleyen bir tarzda bakışımlı ilerlemesi ama aynı zamanda her ikisinin de ayrı ayrı kendilerinin en yüksek güç, zenginlik ve yetkinlik zirvesine ulaşabilmesi gerekiyor.

Bazı zaaflar

Öfke, inat, coşku gibi duygusal tepkilerle sınırlı bir politik zemine dayanan ya da pratiğini gerçek toplumsal dinamiklerle ilişkilendiremeyen siyasal tutumlar, anlık

parlamalar ya da dar pratikçilikten öte gidemeyerek kaybetmeye mahkûmlar.

Onlar, en iyi hallerinde samimi özgürlük savaşçıları olsalar bile, mevcut gerginliğin yarattığı olağanüstü basıncın kendi bilinçlerindeki "derinlik ve esneme" kapasitesini tahrip etmesini engelleyemeyen bir zayıflıkla damgalanmış durumdalar. Dolayısıyla, pratikleri de "tepkiselliğe" darlaşarak, "sonuç alıp kazanma" yerine "kahramanlık destanı yazmaya" indirgenmiş durumda. Bu güçler, "güç dengeleri" veya "toplumsal dinamiklerin ihtiyaçları" gibi gerçek durumları gözeterek uygun tutumlar geliştirmeyi "zaman kaybı" ya da "gereksiz yük" olarak görüyor, öfkelerine hapsolmuş durumdalar.

Tersinden, bir devrimci faaliyetin önünü kapatan mevcut güç ilişkilerine hapsolarak "altta ve henüz zayıf" olan devrimci olasılığı göremeyen sözümona "gerçekçi" duruşlar da, tarihin akışının şimdiki kritik anında "devre dışı" kalmaya ya da "dışardan bakıp-yorumlamakla" yetinmeye ve dolayısıyla üstte olan egemenlerin önünü açmaya mahkumlar.

Onlar iddia ettikleri gibi gerçekçi değil, gerginliğin yarattığı basıncı aşamayınca paniğe kapılan bilinçleriyle, gerçekliğin bütününü değil ancak üstte-önde olan yanını görebilen bir konuma savrulmuş durumdalar. Paniğin baskısıyla derinlik kaybına uğrayarak devrimi güncelleştirme kapasitesini kaybeden bilinçlerinin pratiği de "felç olarak kasılıp kalma" ya da en iyi hallerinde "bilinen doğ-

ruları papağanlar gibi tekrarlayarak" laf kalabalığı yapmak oluyor, moralsizler ve güç eksikliği yaşıyorlar.

Elbette, böylesi farklı ruh halleri insana/topluma ait kaçınılmaz gerçeklerdir, öyle ya da böyle hep vardırlar ve varlıkları toplumsal gerçekleri etkiler; sorun, bunların politik alanı belirleyebilecek bir güce ulaşabilmelerinde.

Oysa, "Tarih", devrimci-komünist hareketi, ne kadar zorlanıyor olsa da şimdi yaşanan kaotik ortama sonuç alıcı bir irade dayatmaya, imkansızlıkların içindeki umut verici en küçük ip ucunu bile imkana çevirebilecek bir yaratıcı zekayla ve beceriyle davranmaya çağırıyor.

Evet, her zaman pek sesi çıkmayan "Tarih" şimdi en sağır kulakların bile duyabileceği bir şiddette açık çağrıda bulunarak kendi güncel düğümünü çözümünü dayatıyor. Üstelik, böylesi tarihsel momentlerde her zaman olduğu gibi, içindeki güçlerin "hazırlıklarını tamamlamasını" beklemeyen "Tarih", kendi düğümünü çözmeye aday olan toplumsal ve siyasal güçlerden, en zor koşullarda en yetkin müdahalelerin yapılmasını talep ediyor.

Şimdiki tarihsel anın hakkını verecek ve taleplerini karşılayabilecek özel türden bir yüksek "rafineleşme" zorunluluğuyla yüzleşiyoruz. Günü kurtaracak küçük hesapların beş paralık bir kıymet-i harbiyesi bile yok!

Tarihle göz göze gelmek

Evet, öyle bir siyasal duruş ve pratik keşfedilip inşa edil-

melidir ki, toplumsal gerçeklikle onun içindeki fiilileşme potansiyeli taşıyan devrimci olasılık arasındaki en uygun ilişkiyi kurarak, siyasal pratiği devrimci bir yapıya soksun!

Böylesi bir özel konumlanmaya ayaklarını basarak, gerçeklikten kopmadan ama kendi bağımsız-devrimci hedefini de güncelliğe içeren bir pratikle, moral ve enerji üretmek, devrimci pratiğin tıkandığı noktaları çözmek ya da vurup-dağıtarak "ön açmayı" başarabilmek gerekiyor.

Kendisini toplumsal gerçekliğin içindeki şimdi zayıf olan devrimci olasılığın fiilileşme süreciyle bütünleştiren ve bunu başarabilmek için farklı biçimlere bürünerek toplumsal yaşamın tümüne yayılan, ulaştığı her yerde bir an bile durmaksızın sürekli sonuç alıcı hamle yapan bir pratik!

Pratiğin omurgasını da, bilinç ve pratiğin devrimci-komünist bir zeminde birbirini tamamladığı bir yapıda inşa edebilmek gerekiyor. Devrimci politika açısından böylesi bir ortaklaşma her zamanın genel doğrusu; şimdi ama olağanüstü bir hızla birbiri peşi sıra çıkıp gelen ve hepsi özel önem taşıyan "anlarla-momentlerle" dolup taşan günümüzde söz konusu genel doğru özel önem kazanıyor.

Başka zamanlarda bir biçimde telafi edilebilecek hatalar şimdi yıkıcı sonuçlar yaratabilir ya da yavaş akan zamanlarda pek de başarılamayacak devrimci-demokratik dönüşümler şimdiki kaotik günlerde doğru bir siyasal hatla hiç beklenmeyen hızla gerçekleşebilir.

Evet, "Tarih"le göz göze bakışıyoruz ve devrimci pratiğin her zamankinden daha fazla etki yapabileceği özel tarihsel koşulların içindeyiz, farkındayız değil mi?

A) Derin bakış

İçinde yaşadığımız özel tarihsel dönemde, devrimci bir kadro/militan açısından, emek vererek kazanılmış yüksek bir bilinçle desteklenen derin bakış olmazsa olmaz bir önem taşıyor.

Derin bakış, kadronun ya da örgütün kendisini ve yapıp ettiklerini/pratiğini gerçekliğin içindeki devrimci olasılıkla/olasılıklarla ilişkilendirme ve geçmiş ve gelecekle bağlantı kurarak "tarihsel" bir düzlemde anlamlandırabilmenin anahtarıdır.

Öyle değil mi, bunca karmaşa ve gerginlik içinde "ne" yapılacaktır ve "nasıl" yapılırsa sonuç alınabilinecektir? Onca zorlanmaya rağmen, moral ve enerji nereden üretilecektir? Yükselen gerilim ve artan karmaşa herkesi sinmeye hatta çözülmeye zorlarken "akıntıya karşı" nasıl yüzülecektir?

İşte, günümüzün fırtınaları ve anaforlarında ayakta kalmak, yürüyebilmek ve mevzi kazanmak, ancak militanı kendisiyle ve günümüz gerçekliğiyle devrimci-komünist yapıda ilişkilendiren bir "derin" bakışla/duruşla gerçekleşebilir.

Aynı "derinlik", sürekli değişen kaotik ortama uyum sağlayabilmek için pratikte sürekli yeni kapasiteler kazanıp

yeni biçimlere bürünerek hep "bir adım ileri" atabilmenin de ön koşuludur. Günümüzde sürekli farklı anlamlar ve biçimler kazanıp zenginleşerek yeniden var olmayı becerebilmek, kalıcılığın teminatıdır. Ve, açıktır ki ancak kendisini ve içinde bulunduğu ortamı bütün yönleriyle görüp tanıyabilenler bunu başarabilecektir.

Faaliyetin "boşluğa atılan sonuçsuz yumruklar" ya da "görev icabı rutine bağlı yapılanlar" veya "sonuç alamayan didinmelerden" öteye geçebilmesi, ancak kendi duruşunun/yapıp ettiklerinin köklerini "derin" bakışın üretebileceği bir "anlama" yerleştirerek sağlanabilir.

O "anlam" (neyin, nasıl ve neden yapıldığı- sürecin neresinde olunduğu- hedefin netliği, bu tutumların toplumsal gerçekle doğru bir ilişki içinde olması ve şimdiki güncelliğin tarihsel ağırlığı) onca zorluğun ve karmaşanın üstünde yükselen bir "kutup yıldızı" olarak hep yön gösterecek, moral ve enerji üretecektir.

Çözüm gücü olmak

Derin bakış, başka sorunların da çözüm gücüdür.

Açıkçası, günümüz koşulları "oyun oynamaya" hiç uygun değil!

Kaldırılacak yükün/yüklerin ağırlığı, yürünecek yolun/yolların engebeleri ve içinde var olunan ortamın içindekileri sürekli sarsıp zorlayan kaotik koşulları, ayakta kalıp yürüyebilmek için yüksek "dayanma" kapasitesini gerek-

siniyor.

Böylesi bir dayanma kapasitesi, ancak yüksek ve sürekli kendisini zenginleştiren bilinçle sağlanabilir. Hepimiz görüyoruz, sıkça kendisini gösteren dönemin anaforları, duygu ya da öfke gibi nispeten yüzeysel kapasitelerle mücadele etmeye çalışanlara vurup dağıtıyor, şimdiden sonra daha fazlasıyla esip dağıtacak. Ancak kendi ayaklarının "Tarih"e bastığını ve "Tarih"le göz göze olduğunu anlayabilecek bir derin bakışa sahip olanlar "Tarih"in zorluklarıyla kapışma gücünü kazanabilir.

Peki, sadece "dayanma" yeter mi, sadece "ayakta kalma" ve "yürüyebilme" istenen sonuçları yaratabilir mi?

İnsanlığı da kendisiyle birlikte çürütüp çözülmeye zorlayan kapitalizme karşı yeni bir dünya-tarihsel seçenek yaratmak, kendisinin öncü savaşçılarında zorluklara karşı "dayanmaktan" çok daha fazlasını talep eder. O, gözü kara bir "yıkım gücünü", "yaratma cüretini ve kapasitesini", "yaptıklarını istenen sonuca/sonuçlara ulaştırma becerisini" ve aslına bakılırsa aynı anda başkalarıyla beraber bu tutumların hepsinin birden yapılabilmesini talep eder.

İşte, sadece "örgütler" değil, ama günümüz koşullarında her zamankinden daha fazla "belirleyici" güç kazanan tek tek "kadrolar"/"militanlar" da, şimdi oynaması gereken tarihsel rolü hayata geçirebilmek için, pratiğini tarihsel düzeyde anlamlandırabilmeli, kendisini ve pratiğini yüzeysel olmayan derin bir bakışla sürekli gözleyerek zaaf-

larını ve yetmezliklerini gölgelemeden netçe görebilmeli ve kendisini yenileyerek zenginleştirmenin yollarını keşfedebilmelidir.

Günümüzün zorlu koşullarında ancak emek vererek kazanılmış yüksek bilinçten çıkıp gelen derin bir bakışla kendisini ve pratiğini sürekli yeniden değerlendiren siyasal kadrolar/örgütler dönemin talep ettiği özel tutumları kendisinde var edebilir.

Fırtınayla dans edebilmek

Sorunlardan yakınma değil, onları kendi zaaflarını ve yetmezliklerini aşarak "tarihsel" bir kimliğe sıçrayabileceği fırsatlar olarak görme, soğukkanlılıkla güçlendirilmiş bir devrimci hırsla saldırarak onları aşabilmek için kendisini zorlama, o zorlamanın açığa çıkardığı-çıkaracağı ek enerji ve kapasitelere odaklanma, yapıp-ederek bir sonuç yaratmanın keyfine-neşesine dalıp gitme, dönemin devrimci militanının/örgütünün yaşamla ilişkilenme biçimi olmak zorundadır.

Anlık tepkilerle ya da geçici hevesle yapılan faaliyeti yanına bile yaklaştırmayarak, ayaklarını yere sağlam basan istikrarlı bir duruş!

Çapsız ahmaklara yakışan subjektivizmin bütün hallerinden kopuşup kendisine mesafe koyarak her an içinde bulunduğu ortamı, kendisini ve pratiğini değerlendirebilme ve anlamlandırabilme, zaaflarıyla ve yetmezlikleriyle gerekçesiz, amasız ve fakatsız yüzleşme!

Günümüzdeki karmaşayı gerçekte nasılsa öyle görüp, kendine özgü bir bütünselliğe sahip olan açık uçlu ve sürekli değişip-dönüşen bir "hareketli ağ" olarak kavrayabilmek!

O hareketli ağın içinde konumlanırken, bir yandan gevşek-değişebilir "tutunma" noktaları (geniş etki alanı) bulurken, aynı zamanda kendisini ağın karmaşası içinde dengeleyeceği nispeten sağlam ve kalıcı "düğümler" atabilen(kadrolar-kurumlar), öte yandan ama ağın tümüne de yayılıp yoklayabilen bir güçlü kimlik ve pratik!

Kendi bağımsız-devrimci alanını hem sürekli tahkim edip sağlamlaştırır hem de büyütmeye çalışırken, yakın çevresini de sürekli yoklayan, aynı anda toplumun mümkün olan bütün alanlarında da bir biçimde sesini duyurabilen "fetihçi" bir duruş!

Sadece örgüt ve politik hat konusunda değil, onları hayata geçiren günlük pratik ve o pratiğin mimarı olan tek tek kadrolar/militanlar düzeyinde de aynı "derin" ve "fetihçi" yapıyı kazanabilmek! Karmaşaya dayatılan devrimci iradenin/alanın yapı taşı olan kadroların, her şeyin başlangıç noktasına olmazsa olmaz düzeyinde bizzat kendisini yerleştirebildiği bir bilinç ve derin bakışla donanması!

B) Beceri ve sonuç alma

Zamanımızın kaotik ortamı yaşamın her alanında "istikrarsızlık" olarak kendisini gösterirken, istikrarsızlığı da aşan bir dağılma ve çözülme anlamına gelecek olan kaos

olasılığını da besleyip güçlendiriyor. Bu gerçeklik, devrimci bir pratik için olağanüstü fırsatlar sunuyor.

Toplumsal ve siyasal alanın tümü ve özellikle bazı alanları, sistem tarafından yapılandırılmış eski yapısını/kendisini aşıp hızla dönüşerek halkçı-demokratik bir yeni yapı kazanmaya her zamankinden daha fazla açık. İstikrarsızlık, halkçı-demokratik müdahaleye ve dönüşüme alan açıp imkân sağlıyor.

Devrimci pratik, evet faşizmin kurumsallaşma sürecinin anbean ilerlediği koşullarda dayanması zor ağır baskılarla zorlanıyor; ama aynı zamanda, kendisinden çözüm gücü olmasını isteyen toplumsal dinamiklerin taleplerine cevap üretebilmek imkânı ve göreviyle yüzleşiyor.

O dinamikler, sancılı travmalarla sarsılsalar da sürekli hareket halindeler ve acil ihtiyaçlarına ulaşmak gibi son derece meşru bir pratik sergiliyorlar.

Emeğiyle geçinenler, kendiliğinden ve birbirinden kopuk olan güncel pratiklerle, aslına bakılırsa neoliberalizm tarafından ellerinden alınmaya çalışılan yaşama haklarını savunuyor; zaten epeyce hasar alan beslenme, giyinme, barınma, eğitim alma ve sağlığını koruyabilme gibi en temel yaşama koşullarını kazanmaya ve kendilerinin hiçleştirilip çöpleştirilmesine karşı özsaygıyı inşa etmeye çalışıyor. Özsaygı arayışı, Gezi'de zemini oluşturulan onurlu ve özgürce yaşama arzusunun bütün toplumsal güçlerde bir biçimde hep gündemde olmasında ve özel-

likle kadınlarda görüldüğü gibi hiç beklenmeyen yerlerde aniden ortaya çıkarak kendisini gösterivermesinden açıkça görülüyor.

Sermaye diktatörlüğü ise, tam tersine özsaygının yok olacağı bir toplumsal çürümeye ihtiyaç duyuyor.

Çürümeyi sağlayabilmek için başvurulan etnik kimlik ve inançlar üzerinden iç-çatışma çıkartma zorlamaları, Kürtler ve Aleviler arasında muazzam boyutlarda tepkiler üretiyor. Erkekleri en bayağı bir konuma yerleştirerek köleleştirebilmek için kışkırtılan cinsiyetçi baskılar da kadınların meşru isyanıyla yüzleşiyor.

Kürt dinamiğinde biriken enerji yereli aşıp bölge ve hatta dünya çapında boyuta ulaştı. Neredeyse bütün toplumsal dinamiklerde en önde yer alan ama aynı zamanda kendi varlıklarına yönelik cinsiyetçi erkek saldırganlığına karşı özel tepki gösteren kadınlar, isyanda ısrar ettikçe özgürleşip özgün bir toplumsallaşma yaşıyor, iktidarın politikalarını sıkça boşa düşürüp geçersizleştiriyor. Aleviler, sistemin kendilerine dönük "içerme", "Sünnileştirme", "ezerek korkutup dağıtma" gibi farklı politikalarına karşı, kimliğini ve inancını korumanın mücadelesini veriyor.

İşte, yaşamın neredeyse her alanı, kendisini kâbuslu bir hapis hücresine çevirmeye çalışan faşizmin kurumsallaşmasına karşı direniş odağına ve hatta karşı-iktidar alanına dönüşme potansiyelini taşıyor. O potansiyel henüz yeterince güçlü değil ama hareket halinde, Gezi'de yakılan

özgürlük ateşi şimdiki kor halinden kıvılcımlar çıkararak kendisini sürdürüyor.

Henüz tamamlanmamış faşizmin kurumsallaşma sürecinin zaafları ve yetmezlikleri, yaşamın her alanında kendisini gösteriyor ve devrimci müdahaleye alan açıp imkân sunuyor. Hatta, açılan alanın çapı, şayet içi doldurulup sağlamlaştırılabilirse, kendine özgü bütünsel bir halkçı iktidar alanının zeminini oluşturabilecek genişliğe ve zenginliğe sahip.

Kavşak noktası

İşte, kadro/militan ve elbette örgüt, böylesi bir özel tarihsel anda hareket ediyor.

Toplumsal yaşamın neredeyse bütün alanlarında çürüyen, kendi dengesini kurmakta zorlanarak çözülüp dağılma dinamiğiyle her an yüzleşen, en zirvedeki iktidar alanında bile iç-gerilimlerle sarsılan sermaye diktatörlüğü, egemenliğini sürdürebilmek için faşizme yöneldi. O, kendi diktatörlüğünü gizleyen örtüleri çıkarmak ve en çıplak-en çirkin haliyle halkla savaşmak zorunda kaldı.

Faşizmin kurumsallaşma süreci, her ne kadar halka dönük terör düzeyinde bir saldırı biçiminde kendisini gösteriyor olsa da, aslında aynı zamanda kendisini sürdürmekte zorlanmanın ve zayıflığın itirafı.

Devlet terörü biçiminde kendisini gösteren ve yetmediği yerlerde sivil çetelerle destekleneceği anlaşılan sermaye

saldırıları, evet kimi alanlarda sonuç alarak yorgunluk, yılgınlık ve çürüme üretiyor, ama aynı zamanda artan oranda öfke yaratıyor.

Öfke, neoliberal soygun politikalarının günlük yaşamın sürdürülmesini bile zora soktuğu günümüzde halkın içinde birikiyor. Önümüzdeki aylarda derinleşeceği anlaşılan ekonomik kriz, öfkenin ve direnişlerin artıp yayılabileceği özel bir devrimci olasılığı güçlendiriyor.

Evet, yılgınlık, çürüme ve teslimiyet mi, yoksa öfke ve direniş mi; hangisi öne çıkacak? Sorunun cevabı önümüzdeki dönemde sermaye ve halk güçleri arasında yaşanacak mücadele içinde belirlenecek.

Bir kavşak noktasının içinde hareket ediyoruz; hangi yöne gideceğiz ya da iki yolda birden mi ilerleyeceğiz yoksa şimdi tahmin edemeyeceğimiz başka bir durum mu olacak, henüz belli değil. Açık ki, üstte-egemen olan sermaye güçleri, ama halk da kendi ihtiyaçları yönünde hareket halinde.

Pratik belirler

Siyasetin, siyasal mücadeleyi yürüten örgütler ve kadrolar/militanların yapıp ettiklerinin tarihin akışını etkilemekte her zamankinden daha fazla etkili olup sonuç yaratacağı özel bir dönemin içinde olduğumuz çok açık.

Sadece doğru kavrayış ve o kavrayışın uygun pratik hattın saptanmasıyla iç içe geçmesi yetmez; elle tutulup gözle

görülecek bir pratiğin de kendi özgün kanalında hareket halinde olması gerekir. Aslına bakılırsa, diğerlerine canlılık verecek olan pratiktir.

Siyasal mücadelenin kendine özgü yapısı içinde sonuç alıcı bir pratik belirleyicidir.

En doğru görüşleri en güzel sözlerle ifade etseniz bile, o sözler eğer sonuç alıcı bir pratikle birleşemezse havada uçuşan balonlara dönüşerek etkisizleşir.

Pratik, sözlere ağırlık ve güç kazandırır.

Pratik, aydınlatır, ön açar, sonuç yaratır.

Pratiğin aydınlatıp açığa çıkardığı gerçekler, engelleri aşıp ön açarak yarattığı yeni durumlar/yeni gerçekler, başararak koparıp aldığı sonuçların güç dengelerinde yaratacağı oynamaların yarattığı yeni fırsatlar; hepsi bir araya gelince, yeni sözlere ihtiyaç duyar, yeni paradigmaların oluşmasını tetikler.

Pratik, siyasal teorinin/sözün en güçlü besleyicisidir.

Zirve kişiliği

Olağanüstü dönemler kendine uygun öncüler ister.

Yeteneklerin her düzeyde sınanacağı bir dönemdeyiz. İnsani ilişkilerde hoş görülüp anlayış gösterilebilecek kimi zaaflar ya da hatalar şimdiki siyasal gerginlik momentinde ölümcül sonuçlar yaratacaktır.

Şimdi, zirveye çıkıp bayrak diken bir Alpinistin konsantrasyonu ve dayanıklılığını kazanmak, elindeki bisturisini hastasının beyninde hareket ettiren bir doktorun hassasiyeti ve becerisi-ustalığıyla hareket etmek, bir yılanın ya da timsahın soğukluğunu taşırken avını yakalama hırsıyla koşup saldıran bir aslanın hırsını-saldırganlığını kuşanmak gerekiyor.

Yaşamın her alanında yüksek düzeyde yaşanan gerilim ve hareket, o alanlara müdahale ederek inisiyatif kazanabilmek için aynı anda birçok yeteneğe üstelik en yetkin haliyle sahip olan bir zirve kişiliğine ulaşmayı dayatıyor.

Zirveye ulaşmanın yolu, kendine yoğunlaşmaktan, tıkanılan, zorlanılan ya da eksik cevap üretilen noktalarda zaaflarla yüzleşme cesaretini göstermekten ve yeni kapasiteler-yetenekler kazanarak onları aşmaktan geçiyor.

Zirve kişiliği, bir talih ya da kaderin içinden kendiliğinden çıkıp gelmez veya öylesine koşturarak kazanılamaz. O, ancak kendisini her tarafından sürekli zorlayan bir pratikle iç içe geçen ve onun tarafından sürekli eğitilen yoğunlaşmış, hassas ve asla yorulmayan özel türden bir emekle adım adım inşa edilerek ulaşılabilen bir sonuçtur, üstelik sürekli yenilenmeyi talep eder.

Yaşamın her alanı hareket halindeyse ve sistem hepsinde zorlanıyorsa, hepsini sermaye ile halk arasındaki siyasal mücadelenin alanı haline dönüştürmek/hepsinde sermaye birikiminin talepleriyle halkın ihtiyaçlarını karşı karşıya

getirmek, hepsiyle uygun bir tarz ve biçimde ilişkilenmek, hepsi için ayrı ayrı uygun sözü ve pratiği keşfetmek, başarılı pratiklerle hepsini olası bir halkçı iktidar alanının ayaklarından-nüvelerinden biri haline sokabilmek gerekiyor.

Sadece hayatın farklı alanları ya da farklı toplumsal güçler değil, farklı ihtiyaçlar da kendi özgünlükleriyle ele alınarak mücadele alanına dönüştürülmelidir.

Zirve kişiliği/örgütü, aynı anda birçok yerde soğukkanlıca konumlanıp iş görerek kendisini inşa eder. Dolayısıyla o "çoklu" bir kimliğe sahiptir, kimliğinin aynı anda farklı konumlara yerleşip farklı biçimlere bürünerek kendisi olmasından/hayatla onun birçok düzleminde aynı anda konumlanıp zenginleşerek ilişkilenmekten keyif alır. Zaten, böylesi bir karmaşadan sızlanıp yakınan ya da onun altında ezilen tutumlarla kesin bir kopuş yaşayarak yola çıkılmış olmalıdır.

Boşuna koşturarak kendini kandırma ahmaklığına/"kafasız işgüzarlığa" asla düşmeden ama kendisine koyduğu hedefe/hedeflere doğru sürekli hamle yaparak sürekli irili ufaklı sonuçlar üretebilmek, zirve kişiliğinin günlük rutinidir.

O, ancak yol/yollar alındıkça, eşik/eşikler aşıldıkça güç kazanılabileneceğini, dikilen her bayrağın güce hangi gerekçeyle olursa olsun dikilemeyen her bayrağın da güçsüzlüğe doğru bir adım olduğu soğuk gerçeğini bilincine kazımıştır. Tarih, "haklı" gerekçelerle başarısız olanlarca

yazılmaz; onun "düğümünü" çözüp akacağı yöne etkide bulunmak bilinç, güç ve beceriyle kuşanıp başarılı olarak gerçekleşebilir.

İlerledikçe sürekli daha da karmaşıklaşıp zorlaşan pratik faaliyetle kalıcı ilişki ve onu sürdürebilmek için yeteneklerin sürekli gelişeceği bir rafineleşme/zirveleşme sürecine kalıcı olarak yerleşme, dışında ve kendisinde olup bitenlerle sürekli yüzleşme, kendisini ve mücadele ettiği ortamı gerçekliği içinde görüp kabullenerek kendisini ve mücadele ettiği ortamı beğenmeyen çıkışsız-demoralize tutumlardan kopuşma gibi tutumların iç içe geçtiği bir "sarmaşık" kendi süreci içinde açılıp saçılırken, medeniyet" denilen sınıflı toplumlar tarihinde edindiği anlamdan oldukça farklı bir "güç"-"güçlenme" olgusunu ortaya çıkarır.

Bu, "neşeli" bir güçtür, ezen ya da köleleştiren değil özgürleştiren bir tutuma-akışa sahiptir, yaratıcı enerjiyle doludur, hayatla sürekli daha fazla alanda karşılaşmaya can atan keşifçi ve fetihçi bir kimliğe sahiptir.

Kendimizle konuşmaya devam etmeliyiz, hepimizin ihtiyacı var, herkes kendi durduğu yerden kendi gördüklerini yazarak "konuşmayı" zenginleştirebilir.

3 Ocak 2019

Özgürlüğe doğru kopuş*

Sanırım herkes şaşırıyordur; bir dönem komünist siyasal mücadelede bulunmuş hatta ağır bedeller ödemiş bazı insanların, şu ya da bu sebeple siyasal mücadeleyi bıraktıktan sonra hızla sistemle bütünleşmesi ve mücadele içindeyken edindiği neredeyse bütün kazanımlarını terk ederek sistemin sıradan bireylerinden birisine dönüşüvermesi, gerçekten de şaşırtıcı değil mi?

Aslında, oldukça basit ama aşılması olağanüstü zor bir sorunla yüzleşmek gerekiyor.

Sorun, aktif siyasal mücadele döneminde nedense "ihmal" edilen bir gerçeklikten kaynaklanıyor.

Militan, mücadelesini sürdürürken, bizzat kendisinin de bir mücadele alanı olduğunu sanki hiç görmüyor. Dolayısıyla, aktif mücadelenin "gölgelediği" sistem kişiliği, mücadelenin parıltısı ortadan kalkınca çırılçıplak ortaya çıkıveriyor.

O, mücadele içindeyken, içinde yetiştiği ama şimdi yık-

maya çalıştığı sistemin toplumu hücrelerine dek sarıp sarmalayarak kendisine uygun bir yapıya soktuğunu ve elbette o toplumun bireylerine/ o arada militanın kendisine de nasıl en ince ayrıntılara dek dağılan "yüklemeler" yaptığını düşünüp çözümlemiyor.

Yıkılmaya çalışılan sistem sanki "dışsal" bir "kötülük", ama devlet denen bir sopa sayesinde halkı korkutarak kendi hükmünü sürdürebiliyor. Dolayısıyla, bir biçimde devlet zorlanıp yıkılırsa bütün sorunlar çözülecek, her yer cennete dönüşecektir!

Evet, devletin yıkılması epey zor da, keşke her şey o kadar "kolay" olsaydı!

Asıl sorun ondan sonra başlıyor!

Tarihin güncelliği

Toplum bir Tarihin içinden çıkıp gelir ve yüzeysel bir bakışla sanılacağı gibi Tarih sadece geçip giden bir şey değil, ama aynı zamanda şimdi ve burada da hareket halinde olarak iş gören bir güncel gerçeklik, aktüel bir öznedir.

Hem on binlerce yıllık "avcılık-toplayıcılık" döneminden hem de sonrasındaki "medeniyet" döneminden kalma "komünal" ve "medeni" gelenekler sürüp gelerek günümüzde de hükmünü yürütüyor.

Güncellik ve Tarih her an/her dönem çarpışır, o çarpışma kırılmalar yaratarak Tarih'i geleceğe doğru fırlatır. Tarih gelecekte de sürüp gider, ama "aynen" değil, yaşadığı "çar-

pışmanın" kendisine verdiği ivmelerin özgün etkileriyle açılıp saçılarak ve değişip dönüşerek!

Tarihin son 500-600 senesinde ortaya çıkıp egemen olan kapitalist egemenlik sistemi, merkezinde olan sermayenin somut-tarihsel hareketinin çıkarları yönünde oluşturduğu toplumsal ve siyasal yapılar ve eğilimlerle toplumsal yaşamı sarıp sarmalar. Tarihin önceki egemenlik sistemlerinden akıp gelen gelenekler de, sömürü ve baskıyı içerip normalleştiren yapılarıyla, kapitalizme has özgün eğilimlere zemin oluşturup ivme verir.

Kaynaşarak toplumu ve içindeki bireyleri sarıp sarmalayarak belirleyen bu eğilimler, binlerce yıl öncesine kök salmış olmanın sağladığı kapasiteye dayanarak ve egemen olmanın imkanlarını kullanarak kendilerine "doğal" ve "kendiliğinden" var oldukları görüntüsünü verirler. Onlar sanki belli egemenlerin ihtiyaçları doğrultusunda oluşan somut-tarihsel/olumsal-değişebilir tutumlar değillerdir de, güncelliğin ve hatta Tarihin üstünde soyut-mutlak/Tarih dışı-kutsal ve dokunulmaz gerçekliklerdir.

Egemen olmanın gücünü arkasına alan bu eğilimler, olup biten bütün toplumsal ve siyasal süreçleri kontrolüne aldığı gibi, doğal olarak doğumundan itibaren toplumun içinde kurduğu ilişkilerle kendisini var eden bireyleri de belirler.

Aile kurumunun, anne ve baba kimliğinin, kadın ve erkek olmanın, belirli beslenme, barınma, eğlenme gibi

toplumsal alışkanlıkların içine doğan bebek, çocukluktan gençliğe ve olgunluğa doğru uzanan yaşamının bütün dönemlerinde ve kendisini var ettiği bütün yaşam alanlarında sayıları artıp zenginleşen toplumsal geleneklerle çevrelenip belirlenerek ve kendisine dayatılan rollere bürünerek yaşar. O, önceden saptanmış ve kimisi ahlak gibi süslenmiş bazısı da zorla dayatılmış egemenlik işleyişine ait toplumsal ilişkiler ve kurumlarla tümüyle kontrole alınmış, zararsız ve uyumlu bir yapıya sokulmuştur.

Tarihle hesaplaşmak

Şayet siyasal mücadele komünist bir zeminde yürütülüyorsa, militan Tarihin ve günümüz gerçekliğinin egemenlerinin sanki doğalmış gibi dayattığı belirli insan olma haliyle/halleriyle ve onlara ait değer yargılarının kuşatmasıyla savaşarak hesaplaşmak zorundadır.

Öncesi şöyle kenarda dursun, "Medeniyet" denilen son on bin yılda yaşanan Tarih esas olarak bir sınıflı toplumlar tarihidir.

İlk dönemlerin "komünal" ilişkileri halen kendisini sürdüren halleriyle güncel direnişin besleyici kaynağı olur. Keza, halkın farklı biçimlere bürünen direnişleri de yarattığı geleneklerle güncel direnişi besler.

Tersinden, farklı sömürü ve egemenlik ilişkilerinin oluşturup biriktirerek günümüze akıttığı toplumsal ilişkiler de, güncel egemenlerin en güçlü destekçisidir.

İnsanın önceden verili bir "özü" yok; o, tarihsel-toplumsal ilişkiler içinde kendisi olan bir toplumsal gerçeklik.

Sözgelimi, on binlerce yıllık egemenlik sistemlerinin ürettiği bencillik, rekabetçilik ya da ezerek hükmetme gibi kimi gelenekler, farklı biçimlere bürünüp değişip dönüşerek günümüz toplumuna ve onun içindeki bireylere sızar. Daha ötesinde, toplumsal/insani var oluşun kapasitesi ve potansiyelleri egemenlerin çıkarlarına uygun hallere sokulmuş; kanatları bağlanmış ya da koparılmış bir kuşun uçma kapasitesini kullanamaması gibi, belli kapasiteleri baskılanmış, sözgelimi "dayanışma" ya da "özgürlük" gibi yetenekleri köreltilmiş, "köleleşme-egemen olanla uyumlu olma" gibi yetenekler kışkırtılmış, yüklenmiştir.

Peki, toplumun içinde yetişip belirlenmiş olan hangi militan bu gerçekliğin binbir nüansa yayılmış eğilimlerinden azade olduğunu iddia edebilir?

Sistemin değerleriyle belirlenme

Şüphesiz, hepimiz dünyaya gözlerimizi açtığımızdan itibaren yaşamın günlük olağan akışı içinde girdiğimiz toplumsal ilişkiler tarafından "sınıflı toplum" gerçekliğinin ürettiği eğilimlerle sarılıp sarmalandık, bilincimiz ve davranışlarımız anbean eğitildi, kodlanıp belirlendi.

Eğer sermayenin kendi çıkarlarını gözeterek icat edip dayattığı neoliberal toplum projesi hızla hakim olabilmişse bu sadece beraberinde destek güç olarak gelen devlet şiddetiyle açıklanabilir mi, kendisine destek olan kimi

geleneklerin yarattığı toplumsal ön-kabuller uygun bir ortam yaratmadı mı?

O zaman, bizzat kendisi egemenlik sisteminin bir ürünü olan birey, ona karşı nasıl dövüşecektir?

Elbette, Tarih sadece egemenlerden ve onların toplumsal geleneklerinden ibaret değil, halkın günlük yaşantısındaki dayanışma pratiklerinin ya da egemenlere karşı yürütülen tarihsel ve güncel direnişlerin yarattığı gelenekler de var ve günümüz direnişçilerine yardım ediyor.

Daha önemlisi, tarihin en uzun dönemi olan ilkel komün toplumsallığının tarihin akışı içinde değişip dönüşerek günümüze dek gelen komünal gelenekleri de güncel direnişe zemin oluşturup yol veriyor. Kadim tarihin içinden çıkıp gelen Alevilik toplumsallığının güncel halkçı-demokratik refleksleri başka nasıl açıklanabilir?

Ancak, direnişçi halkçı-demokratik gelenekler altta ve zayıf bir akıntı olarak kendisini sürdürür. Evet, vardırlar, ama toplumu ve içindeki bireyleri sarıp sarmalama ve belirleme güçleri zayıftır, öyle ya da böyle var olan filizlerinin canlanıp güçlenmesi, özel yoğunlaşma ve emek gerektirir.

Yine de, halkçı-komünal gelenekler geleceğin tohumlarını içinde taşıyor, komünizmin zaferi onlara şimdi olduklarından çok farklı anlamlar yükleyecek!

Tarih nasıl ki günümüze el atıyorsa, şimdi ve burada olup

bitenler de Tarihe el atar ve ona farklı anlamlar yükler; geçmişte pek de görülmeyen ufak bir ayrıntıyı öne çıkararak kendisinin tohumu görebilir veya "galipleri" çöpe atarken, "mağlupları" zafer tacıyla onurlandırabilir.

Her durumda, sınıflı toplumlar medeniyetinin geleneklerine karşıt olarak kendisini var eden farklı halkçı gelenekler toplumsal ilişkiler dolayımıyla militana/örgüte aktarılır ve aynı zamanda oluşturduğu toplumsal güç alanları üzerinden günümüz militanına/örgütüne hizmet eder.

Yine de, sorumuz baki kaldı; evet, ağırlıklı olarak egemenlerin çıkarlarına uygun gelenekler, kurallar ve kurumlarla kuşatılıp belirlenmiş olan ama şimdi tam da söz konusu egemenlik sistemine isyan eden militan/örgüt başarılı olabilir mi?

Tarihsel ve toplumsal ilişkiler

Her militan içinde yetiştiği toplum dolayımıyla o toplumun içinden çıkıp geldiği Tarih tarafından belirlenen "tarihsel-toplumsal bir ürün" olduğunun farkında olmalı; "kendisine ait" sandığı reflekslerin, düşünme ve davranma alışkanlıklarının doğumundan ölümüne dek içine girdiği toplumsal ilişkiler dolayımıyla an be an ona yüklenen "tarihsel-toplumsal ilişkiler" olduğunu kavramalıdır.

Üstte ve güçlü olan egemenlik ilişkileri daha güçlü, altta ve zayıf olan halkçı ilişkiler daha zayıf olarak ona yüklenmiştir. Şimdi ve burada hâkim olan kapitalizmin günlük işleyişi de, bir an bile durmaksızın kendi çıkarlarıyla

uyumlu değerleri güçlendirip kişiliğin tümüne yaymaya çabalar, çoğunlukla da başarılı olur. Elbette, sistemle uyumsuz değerler de zayıflatılıp yok edilmeye çalışılır.

Militan, sistemle mücadele ederken, onu dışsallaştırmamalı, bizzat kendisinin de büyük oranda onun ürünü olduğunu, kişisel sandığı değer yargıları ve alışkanlıklarıyla onu sürdürdüğünü kavrayabilmeli, kendisini de bir "mücadele alanı" olarak görebilmeli, bilinçli ve hedefli bir "iç savaşı" kendisi üzerinde yürütebilmelidir.

Sistemin kendisindeki nüanslara dek yayılmış var oluş halini, hareketini ve gücünü görüp analiz edemeyen ve cüret edip kişiliğinin/yapısının her alanında ve yaşamının/pratiğinin her anında onunla hesaplaşmayan bir militan/örgüt sisteme karşı mücadelesini sürdürebilir mi, bir biçimde sürdürse bile yarattığı siyasal alan sisteme ne kadar seçenek olabilir?

Sistemin ürünü kişiliklerden oluşan bir örgüt, sistemden kopuşabilir mi? Daha da ötesinde; o, eninde sonunda sistemi kendisinde yeniden üretmeye yazgılı değil midir?

Toplumsallaşarak bireyselleşme

İstenen, kendisi üzerine derinlemesine düşünüp egemenlik ilişkilerinin dayatıp içselleştirdiği tutumlardan arınarak sistemden bağımsız, seçilmiş, özgür bir karaktere sahip olmak değil; o zaten bir devrimci-komünist militanın yaşam hali olarak "nefes alıp verir" gibi sürekli devrede olması gereken bir var oluş halidir. Sorunun sahici çözü-

mü ancak "kendi kendine psikanalizin" sınırları içine sıkışmayıp dışına çıkmakla mümkün. Komünizm hedefiyle uyumlu "seçilmiş kişilik" hedefine doğru yürüyüşün maddi zemini esas olarak pratik mücadele içinde oluşabilir.

Sözü getirmek istediğim yer, günümüz siyasal gerçeğinde olup bitenlerin günümüz militanına her zamankinden daha fazla dayattığı bir yönelim: Toplumsallaşma!

Evet, sorunun çözümünün maddi zemini pratikte bir adım ileri atarak, sisteme ait ilişkilerin/cangılın içinde yol açıp hedefe doğru yürüyerek; egemen geleneklerin nefes bile aldırmamayı hedefleyen güçlü kapasitesine karşı, tarihin ve günümüzün halkçı-demokratik ve isyancı toplumsal geleneklerinden güç alıp, güncel halkçı-demokratik-devrimci toplumsal hareketlerle kaynaşarak gerçekleşebilir. Militan/örgüt, kendi kişiliğini/yapısını direnişçi toplumsal alanla bütünleşen bir düzeye yükseltmeli, "onun yoğunlaşmış haline" dönüşmelidir.

Kendisinde yoğunlaşma, kendisine yüklenmiş tarihsel ve toplumsal bütün ilişkilerin farkına varma, bu farkındalık üzerinden özel bir "iç savaş" yürütme, toplumda olduğu gibi kendisinde de üstte ve güçlü olan egemen ilişkilerle savaşırken, altta olan tarihsel ve güncel halkçı-demokratik ilişkileri onların güncel hareketiyle iç içe olarak besleyip güçlendirme, kendisini tarihsel ve toplumsal düzeyde bir halkçı-komünal yoğunlaşma olarak bilinçlice yeniden inşa etme ve inşa sürecini komünizmin eğilimleriyle sürekli eğitme sürecin farklı momentleridir. O momentler

iç içe geçip birbirlerini besleyerek var olabilirler, birisinin eksikliği diğerlerini etkileyip zayıflatır.

İşte, militan/örgüt, sistemin içinde yetişen bir birey/örgüt olarak kendisinde var olan sistemi yenebilmeli, siyasal hedefiyle uyumlu seçilmiş bir bireyselleşme/örgüt olma sürecine girip ilerleyerek kendisini yeniden inşa etmeye çalışmalıdır. Ancak böylesi bir zorlu "iç savaş" yürütebilenler sahici bir devrimci-komünist militan/örgüt olabilir.

Şüphesiz, sistemden/sistemin yaşamın bütün alanlarının nüanslarına dek yayılmış eğilimlerinden tümüyle kopuşma neredeyse "imkânsız" derecede zordur. Ancak, farkındalık ve yola çıkma, o yolda elde edilen irili ufaklı zaferler ve yenilgiler, militana/örgütüne "anlam" kazandırarak onu "derinleştirip-sahicileştirecek", sözüyle kendi varoluşu arasındaki uygunluk üzerinden halka güven veren bir zemine yerleştirecektir.

Sisteme dair bütün gelenekler, alışkanlıklar, değerler vb. hangi pembe şekerle süslenmiş olursa olsun, komünizm hedefine yürüyen bir militan için onu dibe-geriye çeken bir yüktür; özgürlük, sistemden kopuşmakla ve o kopuşmanın bedeli olan "yalnızlaşma" bedelini ödemekle, zirvenin fırtınalarıyla "yalnız" kendisi olarak keyifle dans edebilmekle kazanılabilir.

Bu bir bitmeyen-bitmeyecek süreçtir ve yüzeysel değil ama gerçek bir özgürleşme pratiğidir.

Sınıfsal kökeni ne olursa olsun/işçi sınıfının ve daha ge-

nelinde yoksulların ihtiyaçları ve hareketiyle iç içe geçme, hangi cinsten olursa olsun/kadın cinsinin erkek egemenliğine karşı mücadelesiyle kendisini eğitip dönüştürme, hangi inançtan olursa olsun/demokratik bir zeminde bütün inançların kendisini ifade etmesini içselleştirme, hangi tüketim olanağına sahip olursa olsun kendi tüketimini ekolojik yıkımın öznesi olmayacağı bir sınırın içine çekme… gibi yönelimler özgürleşme/komünistleşme sürecinin bileşenleridir.

Gerçek toplumsal güçlerle ve onların hareketleriyle iç içelik ve onların değerleriyle kendisini eğitme, militanın sınıflı toplumlara özgü her türden tutumdan kopuşma yönünde (dikkat, "başkalarında" değil) "kendisinde" yoğunlaşmasını kolaylaştıracaktır.

O artık Tarihin olası komünist geleceğinin şimdiki bilinçli öznesi olma çabası içindedir, kendi siyasal hedefiyle uyumlu bir kişiliğin inşasıyla bitmek bilmeyen bir enerjiyle uğraşmaktadır, hem yıkıcı hem de yaratıcıdır!

O noktada, "gelecek" güncelde yaşam alanı bulur, militanın/örgütün uyumlu yapısına rahatça sızarak gözlerini açar ve militanın/örgütün neşe, onur, kapsayıcılık, yaratıcılık, yıkıcı-yapıcı güç gibi kimi niteliksel kazanımları üzerinden etkisini yayıp derinleştirir.

Militanın anlamı-değeri

Militan/örgüt, ancak ve sadece günümüzün direnişçi toplumsal güçlerinin yoğunlaşmış haline dönüşürse ya da

dönüşebildiği oranda, asla sırf güncelle sınırlanamayacak bir derinliğe sahip olan komünist bir geleceğin "Tarihsel" ağırlık taşıyan değer yargıları ve ihtiyaçları zemininde güncel toplumsal güçleri eğitebilme, günceli geleceğe doğru yürüyebileceği bir yapıya yönlendirebilme meşruiyeti, sorumluluğu ve yetkinliğiyle donanacaktır.

İlk bakışta birbirine zıt gibi gözüken bu iki süreç, güncel halkçı güçlerle kaynaşma ve aynı zamanda gelecek adına güncele müdahale etme, tam tersine birbirini besleyip güçlendirir.

Bir dizi krizle sarsılıp zorlanan sisteme karşı kendi ihtiyaçları zemininde mücadele eden toplumsal güçlerle devrimci-komünist hareketin kaynaşması, ancak ve sadece o mücadeleyle sarmaş dolaş olarak, onunla bütünleşerek sağlanabilir.

Sistemin Marksist analizle yapılan çözümlemesinin ortaya koyduğu gerçekliğin işaret ettiği siyasal hedeflere, ancak şimdi hareket halinde olan toplumsal güçlerle ortaklaşarak, onunla kendisini eğitirken ona "tarihsel" anlam yükleyerek sağlanacaksa; en başta militanın/örgütün kendi sistem-içi gerçekliğini aşarak özel bir yapıda "toplumsallaşması", hareket halinde olan direnişçi güçlerle sahici bir kaynaşma yaşaması ve aynı zamanda komünizm hedefinin "içeriğiyle" uyumlu, sistemden bağımsız ve özgür-devrimci bir kişiliğe sıçrayabilmesi gerekir.

Militanın/örgütün sistemden kopuşarak bağımsız-dev-

rimci bir birey/yapı olarak kendisini inşa etmesi, "olsun da nasıl olursa olsun" tarzında bir mücadeleyle değil, ancak toplumsal güçlerin gerçek hareketinin içinde olunan bir mücadeleyle gerçekleşebilir.

Siyasal zeminde yoğunlaşılması gereken nokta, toplumsal güçlerin, onların ihtiyaçlarının-arzularının ve o doğrultudaki hareketinin "araçsallaştırılmaması" ya da "nesneleştirilmemesi" gerekliliğidir. Araç olan siyasal örgütlerdir, toplumsal güçler değil; siyasal örgütler o güçlere hizmet ettiği, onların hareketinin sözcüsü ve öncüsü olduğu oranda sahici güçler olabilir ve tarihsel değer/ağırlık kazanabilir.

Siz komünistlik iddiasındaysanız ama Aleviliği ya da kadın mücadelesini veya işçi hareketini, kendi örgütünüzün güçlenmesi ya da siyasal hedeflerinize ulaşmak için kullanacağınız "araçlar" olarak görüyorsanız, nafile bir uğraşın anlamsız bir aktörü olmaktan öte gidemezsiniz. Mücadele, halkın ihtiyaçları doğrultusundaki gerçek hareketinin içinde olduğu oranda siyasal hedeflerine ulaşabilir ve aslına bakarsanız o siyasi hedefteki toplum da (havadan ya da gaipten değil) bizzat o mücadelenin içinden "belirlenerek" çıkıp gelecektir.

Böylesi bir mücadelenin olağanüstü zorlukları içinde ayakta kalıp yürüyen militan/örgüt, sürekli kendisine sınırlar-yasaklar-kurallar-hedefler koyarak, analiz edilerek seçilmiş kimi eğilimlerinden kopuşurken seçilmiş başka eğilimleri kendisine dayatıp kazanarak, kendisini sürekli

yontup eğiterek, sisteme karşı yürüttüğü savaşı onun bir ürünü olan kendisinde de süreklileştirerek sahici bir komünist kimlik kazanabilir. Bu, komünizmin ona "dışsal" değil "içsel" bir kimlik olma sürecidir.

O, birbirine zıt gibi gözüken bu süreçleri kendisinde kaynaştırdığı oranda, hem ihtiyaçlarının ve arzularının mücadelesini veren toplumsal güçlerle kaynaşabilir, hem de ama güncelliğin içine sokulamayacak bir "asi" tutumla kafasını kaldırarak günümüze gelecek adına müdahale etme, onu olası geleceklerinden özel bir tanesine yöneltme meşruiyetini ve gücünü kazanır.

Stratejiyle uyumlu bir "stratejik kişilik-asabiyet" kazanılmıştır; bu kazanç, militanı/örgütü sistem karşısında sahici bir seçenek olarak tarihselleştirir; en büyük "güç" böylesi bir zemine yerleşerek kazanılır.

Stratejik kişilik-asabiyet binbir biçime bürünmeyi talep eden "taktik kişiliğin" önünü açar, ona zemin olur ve can suyu verir.

Meşruiyet, güç ve gelecek adına güncele meydan okuma üzerine tartışmaya devam edilebilir.

Şubat 2019

Kendimize notlar (2): Özgürlüğe doğru kopuş. İlki 5 Ocak' 2019'da yayımlanan "Kendimize notlar" başlıklı yazının devamıdır.

Kendimize Notlar

Oğuzhan Kayserilioğlu